

I

Win Garano zet twee *lattes* op een picknicktafel bij de John F. Kennedy School of Government. Het is een zonnige middag halverwege mei en het is druk op Harvard Square. Hij gaat schrijlings op een bank zitten, te warm gekleed en zweterig in een zwart Armani-pak met zwarte lakleren Prada-schoenen. Hij is er vrij zeker van dat de oorspronkelijke eigenaar van de kledingstukken en het schoeisel dood is.

Dat gevoel kreeg hij toen de verkoopster van Hand Me Ups zei dat hij het 'licht gedragen' pak voor negenennegentig dollar mocht hebben en vervolgens meer pakken, schoenen, riemen, dassen en zelfs sokken tevoorschijn haalde van DKNY, Hugo Boss, Gucci, Hermès en Ralph Lauren. Allemaal van dezelfde *ster van wie ik de naam niet mag noemen*, en het schoot Win te binnen dat er nog niet lang geleden een receiver van de Patriots was omgekomen bij een auto-ongeluk. Een meter drieëntachtig, tweeëntachtig kilo, gespierd, maar geen klerkast. Kortom: ongeveer van Wins maat.

Hij zit alleen aan de picknicktafel, met de minuut opge-latener. De elite van studenten en docenten (de meesten in spijkerbroek of korte broek en met een rugzak) vormt groepjes aan andere tafels, opgaand in gesprekken waarin weinig aandacht wordt besteed aan de saaie lezing die openbaar aanklager Monique Lamont net in de aula heeft gehouden: 'Geen naaste achtergelaten'. Win had

haar gewaarschuwd dat het een onduidelijke titel was, om nog maar te zwijgen van het feit dat het onderwerp te banaal was voor zo'n prestigieuze politieke arena. Ze zal het niet op prijs kunnen stellen dat hij gelijk had. Hijzelf kan het niet op prijs stellen dat ze hem hier op deze dag heeft laten opdraven om hem te kunnen koeioneren en vernederen. Noteer dit, noteer dat. Bel zus-en-zo. Ga koffie voor me halen. Van Starbucks. Latte met magere melk en een zoetje. Wacht buiten op me terwijl ik onderonsjes hou in de gekoelde lucht van Littauer Center. Hij kijkt gemelijk toe wanneer ze uit het stenen gebouw komt, geflankeerd door twee politiemensen in burger van de staatspolitie van Massachusetts, waar Win als rechercheur moordzaken werkt. Hij is gedetacheerd bij de recherche-eenheid van het Openbaar Ministerie van Middlesex, wat inhoudt dat hij is toegewezen aan Lamont, die hem de vorige avond thuis heeft opgebeld om te zeggen dat hij met onmiddellijke ingang verlof had van zijn gewone taken. *Ik leg het wel uit na mijn lezing in de aula. Ik zie je om twee uur.* Verder geen informatie. Ze blijft staan om een interview te geven aan de plaatselijke zusterzender van ABC en dan aan NPR. Ze praat met verslaggevers van *The Boston Globe* en Associated Press en met die Harvard-student, Cal Tradd, die voor *Crimson* schrijft en denkt dat hij van *The Washington Post* is. De pers is gek op Lamont. De pers vindt het heerlijk om haar te haten. De machtige, beeldschone aanklager laat niemand koud. Vandaag heeft ze een opvallend groen pakje aan. Escada, de nieuwe voorjaarscollectie. Ze moet de laatste tijd flink hebben geshopt, want telkens als Win haar ziet, heeft ze iets nieuws aan. Ze loopt zelfbewust over het stenen plein, langs grote

bakken met azalea's, rododendrons en roze en witte kornoelje, en intussen blijft ze met Cal praten. Cal, zo cool en beheerst, zo zeker van zichzelf, nooit zenuwachtig, zijn gezicht altijd in de plooi en altijd zo godvergeten prettig in de omgang. Hij zegt iets terwijl hij een aantekening maakt in zijn boekje, en Lamont knikt, en hij zegt weer iets, en Lamont blijft knikken. Win zou willen dat die gast eens iets stoms deed, dat hij van Harvard werd geschopt. Of zakte, dat zou nog mooier zijn. Die teringlijder.

Lamont laat Cal inrukken, geeft haar beschermers in burger een teken dat ze alleen wil zijn en gaat tegenover Win zitten. Haar ogen gaan schuil achter een spiegellende bril met grijze glazen.

'Ik vond dat het goed ging.' Ze pakt haar latte zonder Win ervoor te bedanken.

'De opkomst was niet hoog, maar je betoog leek over te komen,' zegt hij.

'Het is wel duidelijk dat de meeste mensen, jij inclusief, de omvang van het probleem niet bevatten.' Die vlakke toon die ze gebruikt wanneer ze in haar ijdelheid is gekwetst.

'De verloedering in de buurten is in aanleg net zo vernietigend als de opwarming van de aarde. De burger heeft geen enkel respect voor de politie en is totaal niet genegen ons of een ander te helpen. Toen ik het afgelopen weekend in Central Park in New York liep, zag ik een onbewaakte rugzak op een bank. Denk je dat ook maar iemand op het idee kwam de politie te bellen? Zich afvroeg of er een bom in kon zitten? Welnee. Iedereen liep gewoon door. Ze zullen wel hebben gedacht dat als dat ding ontplofte, het niet hún probleem was, zolang ze maar niet gewond raakten.'

‘De wereld gaat naar de verdommenis, Monique.’

‘De mensen zijn zelfgenoegzaam geworden en dit is wat we eraan gaan doen,’ zegt ze. ‘Ik heb het decor neergezet, nu gaan we het drama creëren.’

Elke dag met Lamont is een drama.

Ze speelt met haar beker latte en kijkt om zich heen om te zien wie er naar haar kijken. ‘Hoe trekken we de aandacht? Hoe zorgen we dat uitgebluste, afgestompte mensen zich weer druk gaan maken om criminaliteit? En wel in die mate dat ze besluiten zich er zelf mee te gaan bemoeien? Je lokt ze niet met bendes, drugs, autokapingen, berovingen en inbraken. Waarom niet? Omdat de mensen een misdaadprobleem willen dat, laten we eerlijk zijn, voorpaginanieuws is, maar anderen overkomt, niet henzelf.’

‘Ik was me er niet van bewust dat de mensen een misdaadprobleem wilden.’

Hij ziet een magere jonge vrouw met rood kroeshaar die niet ver bij hen vandaan bij een Japanse esdoorn rondhangt. Gekleed als Lappen Lijs, compleet met gestreepte kousen en lompe schoenen. Vorige week heeft hij haar in het centrum van Cambridge bij de rechtbank zien rondhangen, waarschijnlijk wachtend tot ze moest voorkomen. Vermoedelijk voor een klein vergrijp als winkeldiefstal.

‘Een onopgeloste lustmoord,’ vervolgt Lamont. ‘Watertown, 4 april 1962.’

‘Juist. Deze keer geen afgelegde zaak, maar een die al onder de grond is gestopt,’ zegt hij zonder zijn blik van Lappen Lijs af te wenden. ‘Ik sta ervan te kijken dat je zelfs maar weet waar Watertown is.’

Het is in haar arrondissement, Middlesex (samen met

nog een stuk of zestig andere gemeentes waar ze geen reet om geeft).

‘Tien vierkante kilometer, vijfendertigduizend inwoners, heel diverse etnische samenstelling,’ zegt ze. ‘De volmaakte misdaad, die toevallig is gepleegd in de ideale microkosmos voor mijn initiatief. De commissaris daar laat je samenwerken met zijn hoofdresearcher... Je weet wel, die met die gedrochtelijke bus voor technisch onderzoek. Hoe noemen ze haar ook alweer?’

‘Stump.’

‘Ja. Omdat ze klein en dik is.’

‘Nee, omdat haar ene been onder de knie is geamputeerd,’ zegt Win.

‘Wat kunnen politiemensen toch bot zijn. Ik geloof dat jullie elkaar kennen van dat buurtwinkeltje waar zij schnabbelt, dus dat is een goed begin. Het helpt als je bevriend bent met iemand met wie je veel tijd gaat doorbrengen.’

‘Het is een prestigieuze delicatessenwinkel, ze “schnabbelt” er niet zomaar en we zijn niet bevriend.’

‘Voel je je aangevallen? Hebben jullie iets gehad en is het niets geworden? Dat zou namelijk problematisch kunnen zijn.’

‘Er is niets persoonlijks tussen ons, ik heb zelfs nooit met haar aan een zaak gewerkt,’ zegt Win, ‘maar jij wel, dunkt me, aangezien er genoeg misdaad is in Watertown en zij al net zo lang meeloopt als jij.’

‘Hoe kom je daarbij? Heeft ze iets over me gezegd?’

‘We hebben het meestal over kaas.’

Lamont werpt een blik op haar horloge. ‘Laten we de feiten van de zaak doornemen. Janie Brolin.’

‘Nooit van gehoord.’

‘Een Britse. Ze was blind, wilde een jaar naar Amerika en koos voor Watertown, waarschijnlijk vanwege Perkins, misschien wel de beroemdste blindenschool van de wereld. Helen Keller heeft er ook op gezeten.’

‘Perkins zat nog niet in Watertown in de tijd dat Helen Keller erop zat. Toen zat het nog in Boston.’

‘Waarom weet jij zulke trivialiteiten?’

‘Omdat ik een triviaal mens ben. En het is wel duidelijk dat jij al een tijdje bezig bent met dit “drama”. Waarom heb je tot het laatste moment gewacht om mij erover te vertellen?’

‘Dit is een heel gevoelige zaak die zeer discreet moet worden aangepakt. Stel je voor: je bent blind en je merkt dat er een indringer in je huis is. Die horrorfactor en dan iets nog veel belangrijkers. Ik denk dat je erachter zult komen dat ze heel goed het eerste slachtoffer van de Boston Strangler geweest zou kunnen zijn.’

‘Begin april 1962, zei je?’ Win fronsst zijn voorhoofd. ‘Zijn vermeende eerste moord was pas twee maanden later, in juni.’

‘Dat wil niet zeggen dat hij daarvoor geen moorden had gepleegd, alleen dat hij niet in verband is gebracht met eerdere zaken.’

‘Hoe wil je bewijzen dat de moord op Janie Brolin, of de andere dertien vermeende moorden van de Strangler, overigens, door hem zijn gepleegd terwijl we nog steeds niet weten wie hij was?’

‘We hebben het DNA van Albert DeSalvo.’

‘Niemand heeft ooit bewezen dat hij de Strangler was en, relevanter, hebben we DNA van de zaak-Janie Brolin als vergelijkingsmateriaal?’

‘Dat moet jij uitzoeken.’

Hij leidt uit haar gedrag af dat er geen DNA is en dat ze dat donders goed weet. Waarom zou het er ook zijn, een jaar of vijfenveertig later? Destijds was er nog niet zoiets als DNA-onderzoek of zelfs maar het idee dat het er ooit zou komen. Een veronderstelling bewijzen of ontkrachten kunnen ze dus wel vergeten, wat Win betreft.

‘Het is nooit te laat voor gerechtigheid,’ oreert Lamont, al noemt Win het Lamonteren. ‘Het is tijd om de burger en de politie te verenigen in de strijd tegen de misdaad. Tijd om onze buurten weer op te eisen, niet alleen hier, maar over de hele wereld.’ Dat heeft ze daarnet ook tijdens haar weinig bezielende lezing gezegd. ‘Wij gaan een model opstellen dat overal navolging zal vinden.’

Lappen Lijs is aan het sms’en. Ze is geschoffeld. Het we-melt ervan op Harvard Square. Win heeft pas nog iemand voor de supermarkt aan de stoep zien likken.

‘Vanzelfsprekend mag er niets uitlekken naar de pers tot de zaak is opgelost, en dan breng ik het nieuws, uiteraard.’ Ze staat op van de picknickbank. ‘Het is te warm voor mei,’ klaagt ze. ‘Morgenochtend om tien uur precies bij de commissaris in Watertown.’

Ze laat haar nauwelijks aangeroeerde latte staan zodat hij die gedwee in een afvalbak kan gooien.

Een uur later, als Win bijna klaar is met zijn derde setje op de *leg press*, zoemt zijn iPhone als een groot insect. Hij neemt op, haalt een handdoek over zijn gezicht en doet zijn draadloze oortje in.

‘Sorry, je staat er alleen voor,’ zegt Stump in antwoord op het bericht dat hij op haar voicemail heeft ingesproken.

‘We hebben het er nog wel over.’ Hij is niet van plan de

zaak te bespreken in de fitnesszaal van het Charles Hotel, die hij niet kan betalen, maar mag gebruiken in ruil voor zijn deskundigheid op het gebied van beveiliging en zijn connecties.

Hij gaat naar de kleedkamer, neemt een snelle douche en trekt zijn kleren weer aan, maar nu met motorlaarzen eronder in plaats van schoenen. Hij pakt zijn helm, zijn kogelwerende jack en zijn handschoenen. Zijn motor, een rode Ducati Monster, staat voor het hotel op het voor hem gereserveerde plekje op de stoep, dat is afgezet met pylonen. Net als hij zijn sporttas in de koffer van hard plastic heeft gestopt en hem afsluit, komt Cal Tradd op hem af.

‘Ik dacht wel dat zo iemand als jij op de Superbike zou rijden,’ zegt Cal.

‘O? Waarom zou je dat denken?’ zegt Win voordat hij zich kan bedwingen.

Het laatste waar hij zin in heeft, is een gesprek met dat verwende ettertje aanknopen, maar hij is uit het lood geslagen. Hij had nooit kunnen vermoeden dat Cal iets van motoren zou weten, laat staan van de Ducati 1098 S Superbike.

‘Ik heb er altijd een willen hebben,’ zegt Cal. ‘Ducati, Moto Guzzi, Ghezzi-Brian. Maar als je op je vijfde op pianoles moet, kun je zelfs een skateboard wel vergeten.’ Win is het spuugzat om eraan herinnerd te worden. De kleine Mozart, die op zijn vijfde al recitals gaf.

‘Nou, wanneer gaan we samen rijden?’ vervolgt Cal.

‘Wat is er zo moeilijk aan de woorden *nee* of *nooit*? Ik neem niemand mee op de motor en ik heb de pest aan publiciteit. En dat heb ik je nu... even denken... een keer of vijftig gezegd?’

Cal diept een opgevouwen vel papier uit de zak van zijn kaki broek op en geeft het aan Win. ‘Mijn nummers. Dezelfde die je de vorige keer dat ik ze gaf waarschijnlijk hebt weggegooid. Misschien kun je me eens bellen, me een kans geven. Monique zei het ook tijdens haar lezing. De politie en de burger moeten de handen ineenslaan. Er is veel rottigheid op de wereld.’

Win loopt zonder ook maar ‘tot ziens’ te zeggen weg, in de richting van Pittinelli’s Gourmet Market, ook zo’n plek waar hij geen geld voor heeft. Hij moest moed verzamelen om er binnen te lopen, een paar maanden geleden, om te zien of hij het op een akkoordje kon gooien met Stump, van wie hij wel had gehoord, maar die hij nooit had ontmoet. Ze zijn geen vrienden en kunnen waarschijnlijk niet eens goed met elkaar opschieten, maar ze hebben een deal die hun beiden ten goede komt. Zij geeft hem korting omdat hij toevallig van de staatspolitie is en toevallig op het hoofdbureau in Cambridge zit, waar zij haar winkel heeft. Laten we het zo stellen: toevallig worden de bestelauto’s van Pittinelli niet meer door de politie van Cambridge op de bon geslingerd wanneer ze ergens langer dan de toegestane tien minuten geparkeerd staan.

Hij duwt de voordeur open en loopt Lappen Lijs tegen het lijf, die op weg naar buiten een leeg Fresca-blikje in een afvalbak gooit. De lijpo doet alsof ze hem niet ziet, net als daarstraks bij de School of Government. Nu hij erover nadenkt: toen ze bij de rechtbank rondhing, vorige week, keek ze ook dwars door hem heen toen hij vlak langs haar liep en zelfs ‘pardon’ zei. Van dichtbij ruikt ze naar babypoeder. Misschien is het al die make-up die ze heeft opgesmeerd.

Hij verspert haar de weg. ‘Wat heeft dit te betekenen? We komen elkaar wel erg vaak tegen.’

Ze wringt zich langs hem heen, haast zich over de volle stoep en duikt een zijstraatje in. Weg.

Stump vult binnen de voorraad olijfolie aan, waar de penetrante geur van buitenlandse kaas, prosciutto en salami hangt. Achter de toonbank zit een student die verdiept is in een pocket, en verder is de winkel leeg.

‘Ken jij die Lappen Lijs?’ vraagt Win.

Stump, die gehurkt in het gangpad zit, kijkt op en geeft hem een glazen flacon met een kurk erin. ‘Frantoio Gaziello. Ongefilterd, een beetje grasachtig met een vleugje avocado. Je zult ervan smullen.’

‘Ze was net bij jou in de winkel? En vlak daarvoor hing ze bij de School of Government om Lamont en mij heen. En ik heb haar ook bij de rechtbank gezien. Iets te toevallig, wellicht?’ Hij kijkt naar de fles olijfolie, zoekend naar het prijsje. ‘Misschien stalkt ze me.’

‘Dat zou ik zeker doen als ik een zielig, ontspoord straatkind was dat denkt dat ze een lappenpop is. Waarschijnlijk komt ze uit een van de opvanghuizen hier,’ zegt Stump. ‘Ze loopt hier in en uit, maar koopt alleen maar Fresca.’ ‘Ze had het wel snel op, tenzij ze het blikje niet leeg heeft gedronken. Toen ze je winkel uit kwam, gooide ze het weg.’

‘Haar vaste werkwijze. Ze kijkt rond, drinkt haar Fresca en vertrekt. Volgens mij kan het geen kwaad.’

‘Nou, ze begint me op mijn zenuwen te werken. Hoe heet ze, en in welk opvanghuis zit ze? Het lijkt me een goed idee om haar eens na te trekken.’

‘Het enige wat ik van haar weet, is dat ze niet helemaal jofel is.’ Stump tikt tegen haar voorhoofd.

‘Zo, hoe lang weet je al dat Lamont me naar Watertown wil sturen?’

‘Even denken.’ Stump kijkt op haar horloge. ‘Die voice-mail is van anderhalf uur geleden? Even rekenen. Ja, ik weet het nu anderhalf uur.’

‘Dat dacht ik al. Niemand heeft het je verteld, dus ze zorgt dat we van meet af aan niet met elkaar kunnen opschieten.’

‘Ik heb op dit moment geen behoefte aan een nieuwe onbesuisde hobby. Als ze jou op een geheime missie naar Watertown stuurt, moet je niet bij mij komen uithuilen.’

Hij hurkt naast haar. ‘Heb jij ooit van de zaak-Janie Brolin gehoord?’

‘Je kunt niet in Watertown opgroeien zonder over die zaak te horen, die verdomme een halve eeuw oud is. Die aanklager van jou is niets anders dan een volleerde, koelbloedige politicus.’

‘Ze is ook jouw aanklager, tenzij de politie van Watertown zich heeft afgescheiden van het arrondissement Middlesex.’

‘Hé,’ zegt ze, ‘het is niet mijn probleem. Het zal me worst wezen wat de baas en zij samen hebben bekokstoofd. Ik doe het niet.’

‘Aangezien het in Watertown is gebeurd en moord niet verjaart, is het formeel gezien wel degelijk jouw probleem, mocht de zaak heropend worden. En het ziet er naar uit dat dat al is gebeurd.’

‘Formeel gezien vallen moorden in Massachusetts met een enkele uitzondering, zoals Boston, onder de jurisdictie van de staatspolitie. Daar wijzen jullie ons tenminste regelmatig op wanneer jullie op de plaats delict

komen opdagen en ons onderzoek overnemen, ook wanneer je er geen ene reet vanaf weet. Sorry, maar je staat er alleen voor.'

'Kom op, Stump, doe nou niet zo.'

'We hebben vanochtend weer een bankoverval gehad.' Ze rangschikt flessen op planken. 'De vierde in drie weken. Plus de inbraken in kapsalons, auto's en huizen, de koperdiefstal en de racistische misdrijven. Het houdt nooit op. Ik heb het iets te druk voor zaken van voor mijn geboorte.'

'Dezelfde bankovervaller?'

'Idem dito. Hij geeft de kassier een briefje, haalt de geldla leeg en de melding gaat naar BAPERN.'

Het Boston Area Police Emergency Radio Network dat politiemensen uit verschillende plaatsen in staat stelt met elkaar te praten, elkaar versterking te bieden.

'Wat inhoudt dat alle politiewagens van de wereld met sirenes en zwaailichten op vol komen aanzetten. De binnenstad ziet eruit alsof er een kerstoptocht wordt gehouden. Wat garandeert dat onze eenmans-Bonnie en Clyde precies weet waar we zijn, zodat hij zich kan verstoppen tot we weg zijn,' zegt Stump op het moment dat er een klant binnenkomt.

'Hoeveel?' vraagt Win, doelend op de fles olijfolie die hij nog in zijn hand heeft.

Meer klanten. Het loopt tegen vijven, dus de mensen komen uit hun werk. Nog even en er zijn alleen nog staanplaatsen. Stump zit beslist niet voor het geld bij de politie, en Win heeft nooit begrepen waarom ze er niet weggaat om eens aan leven toe te komen.

'Je krijgt hem voor de inkoopprijs.' Ze staat op, loopt naar een ander gangpad, pakt een fles wijn en geeft hem

die ook. ‘Net binnengekomen. Ik ben benieuwd wat je ervan vindt.’

Een Wolf Hill *pinot noir* 2002. ‘Oké,’ zegt hij. ‘Bedankt. Maar waarom smoor je me opeens in je liefde?’

‘Het is een condoleancebetuiging. Voor haar werken moet dodelijk zijn.’

‘Als je dan toch medelijden met me hebt, kan ik dan gelijk een paar pond Zwitserse kaas, cheddar, *asiago*, rosbief, kalkoen, salade met wilde rijst en baguettes krijgen? En koosjer zout, tweeënhalve ons zou super zijn.’

‘Jezus, wat doe je ermee? Geef je margaritafeestjes voor half Boston?’ Ze staat op, zo vertrouwd met haar kunstbeen dat hij bijna vergeet dat ze er een heeft. ‘Kom op. Aangezien ik medelijden met je heb, krijg je een borrel van me,’ zegt ze. ‘Laat ik je wat advies geven, als smerissen onder elkaar.’

Ze verzamelen lege dozen, brengen ze naar het magazijn achter in de winkel, en ze loopt de koeling in, pakt twee blikjes Frizz light en zegt: ‘Waar jij je op moet richten, is het motief.’

‘Van de moordenaar?’ vraagt Win terwijl ze aan een klaptafel tussen kratten wijn, olijfolie, azijn, mosterd en bonbons gaan zitten.

‘Van Lamont.’

‘Je moet door de jaren heen veel zaken met haar samen hebben gedaan, maar ze doet alsof jullie elkaar nog nooit hebben gezien,’ zegt Win.

‘Verbaast me niets. Ze heeft je zeker niet verteld over die keer dat we zo zat waren dat ze bij mij op de bank moest slapen?’

‘Echt niet. Ze gaat niet eens met smerissen om, laat staan dat ze zich ermee zou bezatten.’

‘Het was voor jouw tijd,’ zegt Stump, die minstens vijf jaar ouder is dan Win. ‘In die goeie ouwe tijd voordat haar lichaam werd overgenomen door een buitenaards wezen, was ze een ruige aanklager die op plaatsen delict kwam kijken en met ons ging stappen. Op een avond belandden we na een moord-zelfmoord samen bij Sacco’s, waar we aan de wijn gingen. We werden zo smoor dat we onze auto’s maar lieten staan en naar mijn huis zijn gelopen. Ze bleef bij me slapen, zoals ik al zei. De volgende dag hebben we ons allebei ziek gemeld, zo’n karakter hadden we.’

‘Je moet het over iemand anders hebben.’ Win, die het niet voor zich kan zien, heeft een akelig gevoel in zijn maag. ‘Weet je zeker dat het geen andere aanklager was, dat je die twee in de loop der jaren met elkaar hebt verward?’

Stump lacht. ‘Hè? Heb ik alzheimer? De Lamont die jij kent, gaat jammer genoeg alleen nog naar een plaats delict als het er wemelt van de camerawagens, ziet zelden een rechtszaal vanbinnen, wil alleen iets met smerissen te maken hebben als ze ze kan commanderen en geeft niets meer om het strafrecht, alleen nog maar om macht. De Lamont die ik heb gekend, had wel een groot ego, maar waarom ook niet? Afgestudeerd aan Harvard, mooi en superslim. Maar fatsoenlijk.’

‘Ze kent het woord niet eens.’ Hij begrijpt niet waarom hij opeens zo kwaad en bezitterig is, maar voordat hij zich kan inhouden, voegt hij er vals aan toe: ‘Zo te horen heb je een tik van de Walter Mitty-molen gehad. Misschien heb je veel persoonlijkheden gehad, want degene met wie ik nu Frizz zit te drinken, is kort en dik, volgens Lamont.’ Het enige korte aan Stump is haar zwarte haar, en ze is

absoluut niet dik. Nu hij erop let, moet hij zeggen dat ze flink gespierd is. Ze moet wel veel trainen, want in feite heeft ze een geweldig lijf. Ze ziet er niet slecht uit. Nou ja, misschien een tikje mannelijk.

‘Ik zou het op prijs stellen als je niet naar mijn borstpartij keek,’ zegt ze. ‘Het is niet persoonlijk bedoeld. Dat zeg ik tegen alle mannen met wie ik alleen achter in de winkel zit.’

‘Denk niet dat ik je wil versieren,’ zegt hij. ‘Het is niet persoonlijk bedoeld. Dat zeg ik tegen alle vrouwen met wie ik alleen ben. En tegen mannen, mocht de noodzaak zich voordoen. Bij wijze van spreken.’

‘Ik had geen idee dat je zo’n brutaaltje was. Bij wijze van spreken. Arrogant, zeker, maar... Wauw.’ Ze kijkt hem indringend aan. Neemt een slokje Frizz.

Groene ogen met gouden spikkels. Mooie tanden. Sensuele lippen. Nou ja, een beetje gerimpeld.

‘En dan nog een regel van het huis,’ zegt ze. ‘Ik heb twee benen.’

‘Godver. Ik heb geen woord over je been gezegd.’

‘Dat bedoel ik dus. Ik heb geen “been”. Ik heb er twee. En ik heb je zien kijken.’

‘Als je de aandacht niet op je kunstbeen wilt vestigen, waarom noem je jezelf dan Stump? En nu we het er toch over hebben, waarom laat je je door anderen Stump noemen?’

‘Het is zeker niet in je opgekomen dat ik al Stump werd genoemd voordat ik een pechdag had met de motor?’

Hij doet er het zwijgen toe.

‘Aangezien je een motorjongen bent, zal ik je raad geven,’ zegt ze. ‘Probeer te voorkomen dat een hufter in een pick-up je in de vangrail rijdt.’

Win denkt opeens aan zijn fris. Neemt een slok.

‘En dan nog een taalkundige tip?’ Ze mikt haar lege blikje in een afvalbak die zeker vijf meter verderop staat. ‘Waag je niet aan literaire verwijzingen. Ik heb Engelse literatuur gedoceerd voordat ik besloot bij de politie te gaan. Walter Mitty had niet veel persoonlijkheden, hij was een dagdromer.’

‘Waar komt die bijnaam dan vandaan, als het niets met je been te maken heeft? Je maakt me nieuwsgierig.’

‘Waarom Watertown? Daar zou je nieuwsgierig naar moeten zijn.’

‘Omdat die moord daar is gepleegd, natuurlijk,’ zegt hij. ‘Misschien omdat Lamont je kent, al doet ze alsof het niet zo is. Ze heeft je tenminste gekend. Voordat je klein en dik werd.’

‘Ze kan het niet uitstaan dat ik haar dronken heb gezien en veel van haar weet door wat er die avond is gebeurd. Laat maar. Ze heeft Watertown niet gekozen vanwege de zaak, maar de zaak vanwege Watertown.’

‘Ze heeft die zaak gekozen omdat het niet zomaar een oude onopgeloste moord is,’ repliceert Win. ‘Het is jammer genoeg een zaak waar de media van zullen smullen. Een blinde vrouw uit het Verenigd Koninkrijk die hier op bezoek is, wordt verkracht en vermoord...’

‘Het lijkt geen twijfel dat Lamont de zaak compleet zal uitmelken, maar er staat meer op het spel. Ze heeft meer agenda’s.’

‘Altijd.’

‘Het gaat ook om het FRONT,’ zegt Stump.

Friends, Resources, Offices, Networking Together.

‘De afgelopen maand hebben zich nog eens vijf korpsen bij onze coalitie aangesloten,’ vervolgt ze. ‘We zitten nu